

La Sagrada Família no paga impostos?

Dm, 25/10/2016 per Catalunya Religió

(Jordi Llisterra -CR) La Basílica de la Sagrada Família paga tots els impostos que per llei li correspon. Aquesta és una afirmació que els darrers dies s'ha posat en dubte. En aquest context, el Patronat de la Sagrada Família ha accedit a explicar a *CatalunyaReligió.cat* tots els detalls de la seva fiscalitat: quins impostos paguen, per quins conceptes i de quins estan exempts.

Asseguren que no poden amagar un cèntim perquè estan constantment controlats per les autoritats tributàries. I que totes les exempcions que s'apliquen estan reconegudes cas per cas per administració i, en alguna ocasió, pels tribunals. Exempcions que en gran part provenen de la seva condició d'entitat sense ànim de lucre i que no es deriven dels acords Església-Estat de 1979.

És molt fàcil dir que l'Església no paga. I l'afirmació troba ràpidament la seva claca. La fiscalitat és sempre un tema complex i en un projecte com el de la Sagrada Família encara més. IBI, IAE, IVA, IRPF, SS... i les famoses taxes municipals, són els diversos impostos que afecten l'activitat econòmica del temple i la seva construcció. Però no es pot dir alegrement que hi ha impostos que no paga perquè és una església. Ni el que paga o deixa de pagar, depèn dels gustos estètics d'un regidor.

Per aclarir-ho cal detallar punt per punt els diversos factors que afecten la seva fiscalitat. I també explicar "qui és" la Sagrada Família des d'un punt de vista jurídic. Perquè la Sagrada Família forma part de l'Església però no és exactament allò que s'acostuma a entendre populament com "l'Església".

Una fundació sense ànim de lucre

Des de fa més d'un segle, la Fundació Junta Constructora del Temple Expiatori de la Sagrada Família és l'entitat responsable de les obres. És una fundació canònica que, en aquest cas, està presidida per l'arquebisbe de Barcelona, actualment **Joan**

Josep Omella. La deducció fàcil és que si és una fundació de l'Arquebisbat, els diners de la Sagrada Família són de "l'Església" i que en pot fer el que vol. Doncs la resposta és "no".

Primer perquè el fet que sigui una fundació canònica i no civil, no l'eximeix de complir tots els requisits i normatives que afecten qualsevol fundació. I, per tant, tota la seva activitat està subjecte a la Llei estatal 49/2002, com totes les fundacions, siguin civils o canòniques.

Qualsevol fundació ha tenir una activitat sense ànim de lucre. És a dir, els possibles beneficis només poden reinvertir-se en l'activitat de la fundació. No poden repartir dividends, o en aquest cas, beneficiar "l'Església". Dit d'una altra manera: l'arquebisbat de Barcelona no pot posar la mà a la caixa de la Sagrada Família, encara que el temple es desbordés de turistes.

La llei preveu que els diners que ingressa una fundació només poden destinar-se a les seves finalitats fundacionals. I en aquest cas, la finalitat fundacional de la Fundació Junta Constructora del Temple Expiatori de la Sagrada Família és únicament la [construcció](#) del temple. Del Temple d'**Antoni Gaudí**.

I la llei obliga totes les fundacions a destinar com a mínim el 70% d'ingressos a la seva finalitat fundacional. Finalitats que els patrons no poden modificar. En la Sagrada Família, aquest percentatge és del 95%. La resta es dedica a tasques accessòries d'administració, seguretat, neteja o comunicació, entre altres.

Si la Sagrada Família tingués un allau encara més gran de turistes o rebés un gran donatiu d'algun filantrop internacional i volgués dedicar aquests recursos a eradicar la fam al món, no podria fer-ho. És cert que el dia que s'acabi el temple, s'haurà extingit la seva raó de ser i caldrà reformular la titularitat jurídica del temple. Però això, com a molt aviat, serà d'aquí a deu anys. El 2026 és data programada per finalitzar l'estructura arquitectònica de l'edifici, però encara quedarà finalitzar bona part de la decoració del temple. Per tant, és un tema que ara ningú es planteja.

Així, els diners que avui ingressa la basílica de la Sagrada Família només es poden destinar a construir-la. I els recursos que generen les visites, que són la immensa majoria dels ingressos, encara són necessaris per garantir la finalització de l'obra.

Un projecte que també va passar per temps de vaques magres

Com a fundació, la Sagrada Família podria rebre subvencions. Per exemple, per conservació de patrimoni. N'han rebut algunes reformes importants de temples significatius com les catedrals. Però la Sagrada Família no rep cap ajuda ni subvenció pública. Ple autofinançament. I tampoc hi van a parar els diners que arriben a l'Arquebisbat a través de la creueta de l'IRPF. L'economia de l'Arquebisbat i de la Sagrada Família són dos compartiments estancs.

El que passa en aquests moments és que tothom mira la Sagrada Família perquè és un [èxit](#) i un focus d'atracció mundial. I d'ingressos. Però durant molts anys les van passar magres. Els patrons que van reiniciar la construcció del temple després de la Guerra Civil –entre ells **Joan Anton Maragall**, fill del poeta– van haver de gratar-se la butxaca per pagar els pocs empleats que mantenien les obres. Com ja va haver de fer Gaudí, que deia que els amics canviaven de vorera quan el veien

perquè ja sabien que els demanaria diners per l'obra. Molts recorden també les col·lectes anuals que es feien per continuar el temple.

No és fins els anys 90, sobretot després de l'explosió olímpica, que les obres comencen a finançar-se gràcies a l'afluència de turistes. Creixement que va consolidar la consagració de **Benet XVI** i que els ha permès tenir una previsió d'ingressos que farien possible l'acabament del temple el 2026.

D'altra banda, tant en temps de vaques magres, com en temps de vaques grasses, hi ha una variable constant. Els membres del patronat, responsables de tirar endavant el temple, no han cobrat mai un duro. Per no cobrar no cobren ni dietes, fet habitual en alguns patronats (ni hi ha targetes "black"). En els darrers sis anys de l'actual president delegat, **Esteve Camps**, els membres patronat només recorden un petit obsequi quan es va jubilar el cardenal **Lluís Martínez Sistach**. Una reproducció del pessebre de la façana del Naixement.

L'IBI

Anem directament als impostos. La Sagrada Família no paga IBI, però això no és un pecat. Ni és així perquè sigui una església.

Certament l'exempció de l'Impost municipal de Béns Immobles als temples prové dels pactes econòmics que contempnen els Acords Església-Estat de 1979. Un "privilegi" que a partir del 1992 es va estendre a les confessions islàmiques, protestants i jueves, arran dels Acords de Cooperació amb aquestes religions promoguts pel govern socialista.

Però si demà el Congrés dels Diputats derogués els Acords Església-Estat, a més d'obrir una crisi diplomàtica amb la Santa Seu, la Sagrada Família continuaria sense pagar IBI. De la mateixa manera que no paguen l'IBI a l'Ajuntament les oficines de les administracions públiques, els edificis i monuments històrics, els locals de la policia o de l'exèrcit, les escoles, la Creu Roja, la SGAE, les ambaixades, les estacions de tren o els jaciments arqueològics, per posar alguns exemples. És a dir, qualsevol entitat sense ànim de lucre que té locals o edificis, sempre que aquests es dediquin a les finalitats de l'entitat. També és costum que els sindicats i els partits tinguin els seus locals a nom d'una fundació per estalviar-se l'IBI. O també tenen importants reduccions els concessionaris d'autopistes. A més, les dades de la Conferència Episcopal Espanyola asseguren que l'IBI que els ajuntaments no recapten de l'Església catòlica representa només el 5% de l'IBI que es deixa cobrar a tot l'Estat degut a les nombroses excepcions i reduccions vigents per altres col·lectius.

En el cas de la Sagrada Família, encara que es fes pagar l'IBI a les esglésies, avui n'estaria exempta perquè és una obra que construeix una fundació sense ànim de lucre. Així ho preveu la Llei 49/2002. Una exempció que a més està documentada i acceptada per escrit per l'Ajuntament de Barcelona. La va confirmar l'any 2000 quan la Sagrada Família va fer la petició de quedar-ne exempta emparant-se en la llei vigent de fundacions; legislació estatal que el consistori no pot modificar. Per tant, si l'Ajuntament de Barcelona volgués cobrar l'IBI, primer hauria de revocar aquesta decisió administrativa i esperar que la Sagrada Família no reclamés el seu dret per via administrativa o judicial.

D'altra banda, com passa en altres fundacions, alguns dels llegats i donatius que al

llarg dels anys ha rebut la Sagrada Família són pisos i propietats. Si no es dediquen a les finalitats de la fundació i se'n treu un rendiment econòmic (per exemple, cobrar un lloguer), aquestes propietats sí que han de pagar la quota anual de l'IBI a l'Ajuntament. Però la Llei de fundacions també preveu que es pugui demanar l'exempció de l'IBI sobre aquestes propietats si aquests ingressos no representen més del 20% dels ingressos totals d'una fundació.

Com que la Sagrada Família viu principalment de les entrades, aquests rendiments immobiliaris són una mínima part dels ingressos. Alhora, els responsables del Temple asseguren que quan reben aquest tipus de donacions les acostumen a posar a la venda. No volen convertir-se en gestors immobiliaris. Només conserven les propietats que els deixen en usdefruit o compartides amb altres entitats socials.

Les famoses llicències municipals

Així com en l'IBI és molt clar, el tema de la llicències és més complex. Tota nova construcció a la ciutat paga per dos conceptes (si no té dret a una bonificació). Són la taxa de la Llicència d'obres i l'Impost sobre Construccions, Instal·lacions i Obres (ICIO). La Llicència d'obres majors contempla una taxa sobre el volum total construït, que en el cas de Barcelona és de 4,92 € per metre quadrat. I l'ICIO és un impost sobre del 3,35% sobre el pressupost total de l'execució material de l'obra, que es paga quan s'inicia i es revisa quan es finalitza per si hi ha hagut una desviació.

En el cas de la Sagrada Família, ja es veu que calcular l'ICIO d'una obra que porta més de 130 anys és una mica complicat. On es posa el tall? Es reclama l'ICIO des de l'època de Gaudí? Seria surrealista, però a més l'Ajuntament no ho pot fer. L'ICIO sí que és un dels impostos que estan explícitament exempts per la construcció de temples segons els pactes entre l'Església i l'Estat. Però, a més, també és bastant habitual que en obres d'altres confessions religioses o d'entitats sense ànim de lucre, els ajuntament subvencionin aquest impost o en concedeixin una reducció.

No passa el mateix en la taxa de tramitació de la Llicència d'obres. És una taxa que han pagat totes les esglésies catòliques de nova construcció que s'han fet els darrers anys a Barcelona.

Però, com és sabut, aquí ve bona part del guirigall d'aquests dies. La Sagrada Família no té un paper municipal que digui "Llicència d'obres".

La situació és [coneguda](#). **Josep Maria Bocabella**, impulsor del temple, el 20 de abril de 1885 va presentar una instància a l'Ajuntament de Sant Martí de Provençals, municipi que uns anys després seria agregat a Barcelona. Aquesta petició de la Llicència d'obres ve acompanyada d'una planta d'una església signada per Gaudí i en la documentació consta per escrit la recepció per part del municipi. Llavors la Sagrada Família no era administrativament territori de Barcelona, però el consistori actual ha heretat tots els drets i obligacions del municipi absorbit. És a dir, tècnicament hi ha una petició legal l'obres, i un silenci administratiu de 131 anys, aproximadament.

I s'està en cul de sac. Pot l'Ajuntament exigir que la Sagrada Família demani una Llicència d'obres segons la normativa actual? No. La Sagrada Família té un document on consta que ja l'ha demanat. Pot la Sagrada Família demanar una

Llicència d'obres a l'Ajuntament actual? No, perquè ja l'ha demanat i s'entén concedida per manca d'oposició a la petició i, a més, porta anys i panys construint.

Com que ni la Sagrada Família pot demanar la Llicència, ni l'Ajuntament la pot exigir, l'única manera formalitzar la situació és un pacte. Tothom que s'ho ha mirat no hi trobat una solució jurídica. I més enllà de l'argumentari administratiu, seria digne d'una escena del teatre de l'absurd fer veure que no han passat 131 anys o que ningú no ha vist un temple amb vuit torres de més de cent metres ocupant tota una illa de l'Eixample.

Cap novetat

Tot això, no és cap novetat. La situació és coneguda per l'administració municipal almenys des de l'època de **Narcís Serra** a l'alcaldia. La Sagrada Família ha tractat el tema amb tots els alcaldes que han passat pel consistori barceloní. Però primer no hi havia pressa. Durant un temps tampoc hi va haver interès en aquest tema des de l'Ajuntament. I, després, tant amb el darrer equip socialista, com durant el mandat de **Xavier Trias**, es va afrontar seriosament la situació. Com també la reforma de l'entorn que caldria per poder completar el temple tal i com Gaudí l'havia previst. Però el canvi de majories a l'Ajuntament va implicar començar de nou dues vegades. Ara, arriba la tercera.

Des de la Sagrada Família insisteixen que ells no s'han negat mai a negociar aquests temes. Tampoc amb l'actual consistori. I les obres no s'ha amagat mai darrera d'unes lones.

La relació amb l'Ajuntament ha estat constant des de fa dècades. Les reunions amb regidors i tècnics municipals, també. I la presència habitual de membres del consistori en esdeveniments al voltant del temple està televisivament documentada. Fins i tot va venir Benet XVI i a ningú se li va acudir aturar l'obertura de la basílica per falta de Llicència.

I, encara més. Quan alguna obra del temple ha afectat l'espai públic, com fer una rasa al carrer o posar un pal al carrer, la Sagrada Família ha tramitat el permís municipal i s'ha pagat la taxa corresponent. Per tant, de facto l'Ajuntament ha reconegut l'existència de l'obra.

La Sagrada Família es vol estalviar la Llicència d'obres aprofitant aquest embolic administratiu? La resposta del Patronat és que no. Sobretot, perquè l'Ajuntament no ha reclamat mai el pagament. Des del temple demanen que a través d'un pacte l'Ajuntament reconegui una Llicència d'obres i que a partir d'aquí s'estableixi quina taxa cal pagar fins a la finalització de les obres.

La Sagrada Família entén que no pot ser una decisió arbitrària de l'Ajuntament. I el govern municipal actual dirigit per **Ada Colau** ha [reconegut](#) que, s'arribi a l'acord que s'arribi, no es podran reclamar les taxes que no s'han reclamat durant 131 anys.

Per tant, en aquest tema només cal esperar que es posin d'acord... abans que s'acabin les obres.

L'impost de societats, l'IAE i l'IRPF

En la resta d'impostos la cosa és molt clara i tot consta per escrit i reconegut per

l'administració.

Tota activitat econòmica ha de liquidar anualment l'Impost de Societats a l'Estat i pagar l'Impost d'Activitats Econòmiques a l'Ajuntament del municipi on es desenvolupa el negoci. L'Impost de Societats és proporcionat als beneficis que genera l'activitat i, si hi ha pèrdues, no es paga. I l'IAE està vinculat principalment a la superfície que ocupa l'activitat: no paga el mateix una modesta tenda familiar que un gran complex comercial. Però les fundacions -canòniques o civils- estan exemptes d'aquests impostos. Tornem a la Llei 49/2002 i fi de la pel·lícula. No hi ha lucre privat, no hi ha impost. Sigui la Sagrada Família o sigui un club esportiu de barri.

Aquesta exempció només afecta les activitats vinculades a les finalitats fundacionals. Una fundació dedicada a protegir les aus migratòries no pot muntar una immobiliària, treure'n beneficis milionaris i no tributar. Així, la Sagrada Família no tributa per tot allò que afecta directament a la construcció del temple.

Certament la Sagrada Família també té altres activitats econòmiques que no són la construcció del temple, com la botiga o serveis turístics. I per totes aquestes activitats està donada d'alta d'IAE i presenta cada any l'Impost de societats corresponent. El mateix escenari es repeteix en l'IRPF que s'aplica als rendiments financers.

En definitiva, també en aquest àmbit la fiscalitat i les regulacions o exempcions per la Sagrada Família són les mateixes que s'apliquen a totes les fundacions, siguin catòliques o agropecuàries. Aquí l'administració no filtra per credos o ideologies. La lògica que hi ha darrere és que encara que l'activitat econòmica d'una fundació vagi bé, ningú se'n pot lucrar.

L'IVA dels ingressos. Les entrades.

I l'IVA. En el cas dels ingressos de la Sagrada Família que no formen part directament de la construcció del temple, és ben clar; tributen igual que qualsevol empresa. Quan un visitant compra un llibre, una postal, el *souvenir* que després no saps mai on col·locar..., l'IVA que paga el client es liquida a Hisenda, que el cobra com faria de qualsevol altre empresa. El mateix passa amb els serveis turístics com les visites guiades o les àudio-guies.

I les entrades? Doncs no porten IVA. Quan estigui acabat el temple, i ja no hi hagi la finalitat de construir-lo, seria discutible si això pot seguir sent així. Però ara mateix s'entén que la gent que va a visitar al temple amb l'entrada fa un donatiu precisament per continuar la construcció d'allò que té tantes ganes de veure. Perquè la finalitat de la Fundació que rep aquells diners és precisament la construcció del temple.

Si es vol, és un criteri discutible. Es podria considerar que l'entrada correspon a la prestació d'un servei o un negoci. Com anar al cine. Però qui creu que l'entrada a la Sagrada Família és un donatiu no és la Sagrada Família, és l'Agència Tributària.

La Sagrada Família pot pensar que és un donatiu o una aportació per expiar els pecats. Però el que compta és el que diu a Llei de l'IVA. I la llei conté una llista d'exempcions més llargues que un dia sense pa. En aquest cas, la Sagrada Família -com a entitat sense ànim de lucre, no com a Església-, l'any 2000 va demanar l'exempció de l'IVA de les entrades. I Hisenda va dir que hi tenien tot el dret:

renunciava a recaptar aquest IVA.

Per tant, si les entrades Sagrada Família no recapten IVA no és culpa dels capellans ni dels bisbes. És perquè la Llei de l'IVA preveu aquesta exempció per determinades activitats culturals i l'Agència Tributària (que sempre mira primer pel seu interès) ha certificat que és correcte fer-ho d'aquesta manera. Misteri resolt.

L'IVA de les despeses. Les pedres.

Un tema que ha estat més complicat amb l'IVA és el del material de les obres. Aquí l'Agència Tributària pensava que sí: quan la Sagrada Família compra un totxo hi ha de sumar el 21% d'IVA, percentatge que després es queda la hisenda pública. Però la Sagrada Família pensava que no. I el tribunal on el 1994 van porta el cas, al cap de quatre anys, va donar la raó a la Sagrada Família. Si el material per la construcció d'aquest temple no paga IVA, és perquè ho ha dit la justícia en sentència ferma.

L'exempció de l'IVA a la qual té dret la Sagrada Família sí que deriva dels Acords Església-Estat. Però els Acords no parlen d'aquest impost senzillament perquè el 1979 no existia. Quan es va implantar l'IVA el 1986, el govern socialista va preveure que, entre moltes altres no lucratives, en quedarien exemptes les activitats i obres destinades al culte. Des les pedres per fer una església fins a les espelmes.

Això va canviar un any més tard quan es van renovar els acord econòmics entre el Govern espanyol i l'Església. El famós acord entre una parella tan singular com el cardenal **Antonio Cañizares** i **Maria Teresa Fernández de la Vega**. Així, a partir del 2007, l'Església paga l'IVA per totes les seves activitats. Però el mateix govern va legislar que totes les exempcions reconegudes fins al moment continuaven vigents indefinidament. Si una església es va començar a construir el 2006 i es va acabar el 2010, el material que comprés a partir del 2007 continuaria exempt d'IVA. Per tant, la Sagrada Família gaudirà d'aquesta exempció aprovada pel govern socialista fins que acabi el temple.

Tot això, no afecta altres serveis que paga la Sagrada Família i que no tenen a veure amb les obres. Per exemple, les empreses de seguretat, de neteja o de compres. En aquestes despeses, sí que paga l'IVA corresponent, que després es queda hisenda.

Ningú no controla la Sagrada Família?

Una possible primera conclusió és que si actua sense una Llicència d'obres formalment concedida, i a més es pot beneficiar de nombroses exempcions, la Sagrada Família fa el que vol amb els diners i no la controla ningú. Com que la Fundació no s'alimenta de fons públics, la Llei de Transparència no l'obliga a publicar els seus comptes. Per tant, és una Fundació totalment opaca. Doncs la resposta és "no".

La fiscalitat d'una entitat amb el volum econòmic de la Sagrada Família no funciona com quan un fa la declaració de la renda i hi col·loca la factura del menjar del canari per desgravar-se-la. I si cola, cola. Aquí estem parlant d'una obra de construcció que té un pressupost d'uns 25 milions d'euros anuals, quantitat que anirà creixent a mesura que s'apropi la finalització de la construcció.

I amb unes vuit-centes persones treballant per les obres i pels serveis que ofereix als visitants, amb els seus contractes, cotitzacions i impostos com les de qualsevol empresa. La Sagrada Família és una petita ciutat on tot el dia hi ha moviment, amb ocupacions tant diverses com la vigilància de 24 hores, la neteja diària abans que entrin els visitants (també durant el dia es netegen les voreres del voltant del temple), la gestió dels 12.000 visitants que acullen cada dia, l'administració, o, òbviament, el gran nombre de tècnics, artistes i obrers implicats en una construcció monumental. El projecte és avui un gran generador de llocs de treball.

Com és de suposar, el control fiscal de l'Agència Tributària i dels temes laborals o de les cotitzacions a la Seguretat Social és més intens en una entitat d'aquest volum. I encara que la Fundació estigui exempta de diversos tributs, igualment està obligada a presentar a Hisenda la liquidació total de la seva activitat econòmica. És a dir, l'administració tributària coneix perfectament tots els números de la Sagrada Família. Com els de qualsevol de nosaltres. A més d'això, almenys cada quatre anys l'Agència Tributària i la Seguretat Social els revisen tots els papers.

Des de la Sagrada Família asseguren que en l'àmbit fiscal no han tingut mai cap sanció. Fins i tot expliquen que hi ha una relació fluïda amb les autoritats tributàries. I insisteixen que això vol dir que no podrien fer trampa encara que volguessin. No poden amagar res.

Exempcions acceptades per l'administració

Totes exempcions o reduccions a les que s'acullen, no ho fan perquè ho digui la Sagrada Família o l'arquebisbe de Titipú, sinó perquè està documentalment reconegut en un paper de l'administració. D'altra banda, en el que afecta als temes laborals, sindicals, de prevenció, o del *compliance* corporatiu, no tenen cap mena d'exempció i estan subjectes a les mateixes normes que qualsevol altra empresa. A més, la Sagrada Família voluntàriament cada any se sotmet a una auditoria externa.

Si l'Agència Tributària té tota seva informació econòmica, també la té l'arquebisbat de Barcelona. Així com les fundacions civils han de presentar els resultats econòmics anuals a la Generalitat, les fundacions canòniques tenen l'obligació de fer-ho al bisbat del territori on han estat creades. La legislació preveu que el bisbat pertinent és l'encarregat de controlar les fundacions canòniques, tant en la vessant econòmica, com per assegurar que la seva activitat no es desviï de les finalitats per les quals es van crear.

Això, que sembla un privilegi de l'Església, també té pot ser un regal enverinat. Són Fundacions de les quals l'arquebisbat no pot utilitzar els seus diners, per molt riques que siguin. Però si hi hagués una mala gestió o es cometés algun delictes econòmic o fiscal, l'arquebisbat també podria ser-ne declarat responsable per la justícia civil per no haver exercit correctament la seva tasca de control. En definitiva, si una fundació canònica la fes molt grossa, qui podria acabar condemnat és l'arquebisbe de torn.

Recapitulat

Els impostos que no paga la Sagrada Família no ho fa per exempció divina. Ho fa perquè la mateixa l'administració tributària -i només en un cas els tribunals- li ha

reconegut aquest dret. I la majoria d'exempcions a les que té dret no deriven dels Acords Església-Estat o del fet de construir una Església, sinó de la seva forma jurídica de fundació, per tant, sense ànim de lucre. És a dir, perquè ningú es fa ric construint la Sagrada Família (bé, excepte els comerciants, els que lloguen els locals a les cadenes de menjar ràpid, o les agències de viatges; però d'això tampoc se'n beneficia l'Església). Algunes exempcions com la de l'IVA del material de les obres, que sí que estan vinculades al fet religiós de construir un temple i no un hotel, hi són perquè els parlaments democràtics han legislat successivament perquè això sigui així des de fa dècades.

L'únic punt que ara estaria en discussió és la taxa d'una Llicència d'obres que es mou en els límits jurídics. Altra cosa seria que l'Ajuntament de Barcelona decidís regular un altre tipus de taxa: sigui per l'ocupació de les voreres o per la llargada dels pals de *selfies* que circulin pel carrer Mallorca. En tot cas, seria una decisió que hauria de ser aprovada per majoria en el Ple Municipal i que no pot decidir només l'equip de govern. I si fos el cas, la Sagrada Família la pagaria religiosament. Com assegura que ha pagat tot el que li correspon.